

Kammarrätten

RÄTTSFALL

Avdrag för arbetsrum.

Vid taxering av en professor — här kallad X — ett vart av åren 1951 och 1952 vägrade vederbörande TN med 600 kr begärt avdrag för arbetsrum.

Över TN:s beslut besvarade sig X hos vederbörande PN. X framhöll bl. a. följande. TN:s vägran hade kunnat förstås om X:s arbetsrum ingått i hans bostadsvåning och kunnat begagnas för annat bruk än som arbetsplats. Nu vore varken det ena eller det andra fallet. X hyrde nämligen en dubblett med egen ingång för att kunna få en ostörd arbetsplats. Beloppet, 600 kr, hänförde sig till det av dubbletts rum, sam han hade såsom arbetsrum. Att dubbletten vore belägen i samma hus som hans bostadsvåning syntes honom inte vara av betydelse.

Vederbörande TO avstyrkte bifall till besvären samt framhöll bl. a. följande. Enligt hans åsikt hade R. R:n i åtskilliga mål rörande universitetslärares arbetsrum hävdad, att ingen skyldighet eller föreskrift finnes för professor att hålla ämbetsrum eller arbetslokal utöver sådan, vartill möjlighet kostnadsfritt erbjödes av universitet och högskolor. Därför föreläge icke

heller avdragsrätt för kostnad eller beräknad kostnad för sådan lokal.

Inför PN återopade vederbörande TI vad TO anfört och hemställde likaledes om avslag å besvären (beträffande 1952 års mål framhöll TI, att TN:s beslut att vägra avdraget stode i överensstämmelse med RR:ns utslag i liknande mål).

PN beslöt också ogillande av besvären.

Hos KR yrkade X bifall till sin i målen förda talan, därvid han bl. a. anförde följande. Enligt X:s förmenande kunde enahanda resonemang som TO:s föras med avseende å den revisionssekreterare, som enligt RÅ 1949 ref. 19 av R. R:n medgivits avdrag för arbetsrum. Därest en dyl. ämbetsman men icke en professor skulle ha rätt att göra avdrag för arbetsrum, måste grunden vara en annan. — Vidare kunde man fråga sig, vad det egentligen innebure, att "professor icke vore skyldig hålla sig med arbetslokal." Det vore klart, att X icke kunde straffas för tjänstefel om han inte hölle sig med en sådan. Detsamma gällde emellertid också hans plikt att bedriva vetenskap. Och en förutsättning för att han

skulle kunna fullgöra denna förpliktelse vore att han hade en ostörd arbetsplats. Man kunde sålunda mycket väl säga, att han vore "förpliktad" att hålla sig med en sådan. Slutligen bemötte X ett uttalande av TO därom, att X hade bevisbördan för att förhyrandet av arbetsrummet betingats av att X behövde ett sådant. Som skäl för att X under alla omständigheter skulle hållit sig med en 6-rumsvåning med en årshyra av 4.250 kr hade TO anfört storleksordningen av X:s inkomster. Gentemot detta ville X erinra om att det stode en medborgare fritt att bestämma arten och omfattningen av sin konsumtion. En vetenskapsman kunde ha andra behov och intressen än t. ex. en affärsman. Den förre menade sig kanske ha större behov av ett hembiträde än en våning med flera

rum, när han framför allt vore intresserad av att få så mycken tid som möjligt till sitt vetenskapliga arbete. Att bevisa något sådant vore emellertid svårt eller rent av omöjligt. Det synes därför X orimligt att anse bevisbördan åvila den skattskyldige med avseende på hur denne under viss betingelse skulle ha disponerat över sina tillgångar.

I förklaringar över besvären hemställde såväl TO som TI om avslag.

Genom utslag den 19 mars 1953 fann KR, när X med hänsyn till i målen upplysta omständigheter finge anses berättigad till avdrag för kostnad för arbetsrum med i målen yrkade belopp, skäligt att, med ändring av PN:s beslut, nedsätta X:s taxeringar.

(Se även RÅ 1931: not. 1377—78; 1933: 882—83 och 1949: 624, 962).